

Paměti městyse Loučeně

Loučeň uvádí se ve starých letopisech podle jména Luczen nebo Lucyn, snad tak zvaná, že četné louky, lučiny byly v okolí. Farní pamětní kniha nemá starých zápisů, protože samostatná duchovní správa na Loučeni zřízena roku 1787. Zaznamenáno v pamětní knize toto:

„16. srpna roku 1813, kdy tisíc ruských vojáků s ruským knížetem Konstantinem přitáhlo na Loučeň, na polích a lesích v okolí tábořilo, druhého dne táhlo ruské vojsko dále ke Kostelci nad Labem. Tehdáž stál totiž císař Napoleon se svou hlavní armádou u Drážďan, odkud po několika dnech ustoupiti musil, načež došlo k bitvě u Lipska. V upomínku na Rusy les u Loučeně za kapličkou k Vlkavě zván dosud ‚Ruský borek‘. Prý se tu ruští vojáci najedli jedovatých hub a neznajíce je, otráвили se.

V témže roce 1813 jel přes Loučeň rakouský císař František I. od Jičína z hlavního vojenského tábora do Brandýsa nad Labem. Bylo to 20. července. U kříže proti parku vystoupil, a zatím, co se přepřahalo, mluvil tu se svým bratrem Ferdinandem, velkovévodou Toskánským, jenž právě byl v Loučeňském zámku návštěvou u knížete Maxmiliána z Thurn-Taxisů. K uvítání císaře dostavila se celá knížecí rodina, úřednictvo a velký zástup lidstva. Po kratší přestávce císař pokračoval v další cestě.

V době předhusitské stával v dolní Loučeni kostel s farou, který zachvácen požárem i s pivovarem shořel. Na Krausově zahradě byly popelnice, co stojí domek Dlasků byl hřbitov, odkud v devadesátých letech převezeno několik for kostí na nový hřbitov. Kulatý obraz Panny Marie byl přenesen z původního kostela v dolní Loučeni do nynějšího kostela.

Pokud v pamětní knize zaznamenáno byli tu farářové; aneb, jak se jim tehdá říkalo plebánové; Svatoslav /+r. 1360/ Petr, Jan, Václav, Petr, Mikuláš, Bartoloměj, Duchek, který farářoval od roku 1403 a byl zároveň poslední farář před válkami husitskými. Za nastalých zmatků v Čechách a husitských válek duchovní správa v Loučeni zanikla a Loučeň přivtělena k faře Všejské a to pro nedostatek kněží. Tak tomu bylo až do roku 1718, kdy zřízena na Loučeni zámecká kaplanka.

Roku 1622, dostalo se panství Loučeňské do rodu hrabat Valdsteinů. Karel Valdstein a jeho choť Eleonora starali se pečlivě o poddaný lid a tak při stavbě nynějšího zámku postaven byl kostel. To bylo v letech 1710 – 1713. Oba tito šlechtění majitelé panství byli pečliví nejen o blaho tělesné poddaných, ale i o blaho duchovní; postarali se o potřebnou výživu zámeckého kaplana, aby sami bez obtíží mohli denně obcovati službám božím, a i lidu uspořeno bylo docházení do kostela Všejského.

Zámečtí kaplani tu byli: Vraný, Viola, Los, Krecher, Beránek, Poněžický, Hlaváček Jan, Hlaváček Klement, Kameníček, Reindl, Bartík, Kolařovský, Benda a Preisler. Za tohoto Preislera byla zámecká kaplanka povýšena na Lokalii roku 1786 a od té doby jest na Loučeni

samostatná duchovní správa a vedou se i matriky. Lokalisté, tedy samostatní duchovní správcové byli: Preisler, Reichard, Sněhule a Kramář. Sněhule pochován na novém hřbitově.

Kramář působil na Loučeni v létech 1849 a za něho lokalie povýšena na faru roku 1853. Roku 1866 odešel jako prvofarář na Loučeni do Všejan, kde roku 1873 zemřel. Zámeční kaplani i lokalisté bydleli v domku před kostelem, kdež dosud se říká stará fara. V domě administrace byl nově jmenovanému administrátoru Zumanovi vykázán byt pro sládka, kde dosud jsou veliké pivovarské sklepy. Roku 1930 přidělil patron byt faráři v domě č. 124 proti obecné škole. Faráři tu byli: Zuman /1866-74/, pochován na zdejším hřbitově. Fr. Dvořák /1874-90/, Štěpán Šťastný do roku 1908, zemřel v Líněch u Ml. Boleslavi, ve svém rodišti r. 1909. po něm Ladislav Mrázek od roku 1909-19013. Od roku 1913 Vojtěch Černý čs. kanovník a bisk. vikář.

Od 1. 1. 1968 odešel P. Vojtěch Černý do důchodu. Zemřel v srpnu 1970 a byl pohřben ve svém rodišti, Černovicích u Tábora. Novým administrátorem farnosti Loučeň by ustanoven P. Rudolf Zimandl, administrátor Mcel.

Paměti městyse Loučeň

Loučeň je uváděna ve starých letopisech podle jména Luczen nebo Lucyn. Název Loučeň snad vychází z okolních četných luk a lučin. Farní pamětní kniha neobsahuje staré zápisy, protože samostatná duchovní správa na Loučeni byla zřízena roku 1787. V pamětní knize je zaznamenáno toto:

„16. srpna roku 1813, kdy tisíc ruských vojáků s ruským knížetem Konstantinem přitáhlo na Loučeň, na polích a lesích v okolí tábořilo, druhého dne táhlo ruské vojsko dále ke Kostelci nad Labem. Tehdáž stál totiž císař Napoleon se svou hlavní armádou u Drážďan, odkud po několika dnech ustoupiti musil, načež došlo k bitvě u Lipska. V upomínku na Rusy les u Loučeň za kapličkou k Vlkavě zván dosud ‚Ruský borek‘. Prý se tu ruští vojáci najedli jedovatých hub a neznajíce je, otrávil se.

V témže roce 1813 jel přes Loučeň rakouský císař František I. od Jičína z hlavního vojenského tábora do Brandýsa nad Labem. Bylo to 20. července. U kříže proti parku vystoupil, a zatím, co se přepřahalo, mluvil tu se svým bratrem Ferdinandem, velkovévodou Toskánským, jenž právě byl v Loučeňském zámku návštěvou u knížete Maxmiliána z Thurn-Taxisů. K uvítání císaře dostavila se celá knížecí rodina, úřednictvo a velký zástup lidstva. Po kratší přestávce císař pokračoval v další cestě.

V době předhusitské stával v dolní Loučeni kostel s farou, který zachvácen požárem i s pivovarem shořel. Na Krausově zahradě byly popelnice, co stojí domek Dlasků byl hřbitov, odkud v devadesátých létech převezeno několik for kostí na nový hřbitov. Kulatý obraz Panny Marie byl přenesen z původního kostela v dolní Loučeni do nynějšího kostela.

Pokud v pamětní knize zaznamenáno byli tu faráři; aneb, jak se jim tehdá říkalo plebánové; Svatoslav /+r. 1360/ Petr, Jan, Václav, Petr, Mikuláš, Bartoloměj, Duchek, který farářoval od roku 1403 a byl zároveň poslední farář před válkami husitskými. Za nastalých zmatků v Čechách a husitských válek duchovní správa v Loučeni zanikla a Loučeň přivtělena k faře Všejské a to pro nedostatek kněží. Tak tomu bylo až do roku 1718, kdy zřízena na Loučeni zámecká kaplanka.

Roku 1622, dostalo se panství Loučeňské do rodu hrabat Valdsteinů. Karel Valdstein a jeho choť Eleonora starali se pečlivě o poddaný lid a tak při stavbě nynějšího zámku postaven byl kostel. To bylo v letech 1710 – 1713. Oba tito šlechtí majitelé panství byli pečliví nejen o blaho tělesné poddaných, ale i o blaho duchovní; postarali se o potřebnou výživu zámeckého kaplana, aby sami bez obtíží mohli denně obcovati službám božím, a i lidu uspořeno bylo docházení do kostela Všejského.

Zámečtí kaplani tu byli: Vraný, Viola, Los, Krecher, Beránek, Poněžický, Hlaváček Jan, Hlaváček Klement, Kameníček, Reindl, Bartík, Kolařovský, Benda a Preisler. Za tohoto Preislera byla zámecká kaplanka povýšena na Lokalii roku 1786 a od té doby jest na Loučeni

samostatná duchovní správa a vedou se i matriky. Lokalisté, tedy samostatní duchovní správcové byli: Preisler, Reichard, Sněhule a Kramář. Sněhule pochován na novém hřbitově.

Kramář působil na Loučeni v létech 1849 a za něho lokalie povýšena na faru roku 1853. Roku 1866 odešel jako prvofarář na Loučeni do Všejan, kde roku 1873 zemřel. Zámeční kaplani i lokalisté bydleli v domku před kostelem, kdež dosud se říká stará fara. V domě administrace byl nově jmenovanému administrátoru Zumanovi vykázán byt pro sládka, kde dosud jsou veliké pivovarské sklepy. Roku 1930 přidělil patron byt faráři v domě č. 124 proti obecné škole. Faráři tu byli: Zuman /1866-74/, pochován na zdejším hřbitově. Fr. Dvořák /1874-90/, Štěpán Šťastný do roku 1908, zemřel v Líněch u Ml. Boleslavi, ve svém rodišti r. 1909. po něm Ladislav Mrázek od roku 1909-19013. Od roku 1913 Vojtěch Černý čs. kanovník a bisk. vikář.“

Od 1. 1. 1968 odešel P. Vojtěch Černý do důchodu. Zemřel v srpnu 1970 a byl pohřben ve svém rodišti, Černovicích u Tábora. Novým administrátorem farnosti Loučeň by ustanoven P. Rudolf Zimandl, administrátor Mcel.